

[Lawaetz]

rolle. Yderligere ville vi naturligvis – vi har sagt det tusind gange før, og vi vil blive ved med at sige det – give en skattelettelse ved hævnning af den skattefrie bundgrænse, altså en lønforhøjelse gennem skattelettelse. Lad det stå i luften på et kæmpeneonlysskilt, for en dag vil andre end fremskridtspartiet komme til at indse, at det er vejen ud af vore vanskeligheder. Det sker ikke efter regeringens oplæg, for tværtimod ser det i første omgang ud til, at man vil sænke bundfradraget.

Det er og bliver det nederste tal på lønsedlen, reallønnen, det, beløb man får udbetalt, der interesserer lønmodtagerne. Set med fremskridtspartiets øjne vil reallønnen falde. Her sætter jeg yderligere et spørgsmålstejn: er det samfundsmæssigt rigtigt at sænke reallønnen? Det er ganske enkelt det samme som at begrænse købeevnen, og det betyder mindre efterspørgsel på hjemmemarkedet og større arbejdsløshed. Er det regeringens mening, også når man tager en gammel læresætning i betragtning, nemlig at et sundt og godt hjemmemarked danner grundlag for en stigende eksport?

Vi er enige i, at bruttolønnen skal ned, men vi er ikke enige i midlet. Fremskridtspartiet må stille som en absolut betingelse for at gå ind for denne form for lønbremse, at man i helheden indbygger en skattelettelse. Det har man vel mere eller mindre stillet os i udsigt for at få tingene til at hænge sammen, og der er i dag andre end fremskridtspartiet, der er ved at fatte, at en skattelettelse er et yderst vigtigt element for at få flere i arbejde og få investeringerne til at stige igen. Det er vel i denne situation ikke helt urimeligt, at vi skal have bare en brøkdel af vor politik gennemført. På besparelsesområdet har regeringen efter fremskridtspartiets opfattelse ikke haft mod til at skære dybt nok, men på lønområdet må jeg medgive at regeringen har haft mere end almindeligt mod.

Det glæder mig, at den nye regering i modsætning til den forrige tør tage et nyt initiativ uden først at få lov af LO. En frigørelse fra de store organisationers voksende magt er rigtig. Nok er der begrundet håb om, at parterne på arbejdsmarkedet har fattet, at løntilbageholdenhed er pinende nødvendig, men man må se i øjnene, at der på venstrefløjen er folk nok, der har lyst til at puste til ilden. Arbejdsstandsninger har vi absolut

ikke råd til – det skulle da lige være sultestrejkedemonstrationen hernede på Slotspladsen; det er vel nærmest en besparelse ikke at spise i 4 dage.

I fremskridtspartiet har vi altid set i øjnene, hvilket er vigtigt, at næsten 85 pct. af den erhvervsaktive del af befolkningen er lønmodtagere. Altså er det meget nødvendigt med denne gruppes positive medvirken til at rette skuden op. Jeg tror, det er gået op for befolkningen, at livremmen skal spændes ind, men jeg ved også, at når der skal spares, er det aldrig mig, men naboen, det skal gå ud over. Mange vil derfor betragte dette lovforslag som en straffeekspedition mod arbejdere og funktionærer. Sådan må det ikke opfattes, og her vil fremskridtspartiet hjælpe regeringen ved at foreslå en forhøjelse af den skattefrie bundgrænse, hvilket giver den største fordel absolut til de laveste indtægter. Bundgrænsens størrelse kan vi diskutere.

Vi vil gerne samarbejde med den borgerlige regering, som vi foretrækker for en socialdemokratisk. Vi vil måske endda gå så langt, at vi vil være et venligt oppositionsparti, men lad det straks stå helt klart, at vi ikke vil reduceres til stemmekvæg. Tro ikke, at mit alvorlige indlæg er et spil for galleriet. Nej, det er et velment tilbud til regeringen om samarbejde, som ydermere kun kræver en imødekommelse, der vil gavne beskæftigelsen og lettere få dette vidtgående lovforslag til at glide ned. Jeg vil endda gå så langt som til at påstå, at det tabte skatteprovenu kan hentes hjem i milliardbesparelser på understøttelse og i større skat fra de mennesker, der kommer i arbejde.

Jeg tror og håber på, at regeringen er klog nok til at indse, at i enhver realistisk betragtning gælder det: noget for noget, når venskab skal holdes. Og med denne slutbemærkning vil jeg tilkendegive, at jeg med største interesse vil imødesee de nærmeste dages udvikling.

Vi behandler samtidig lovforslag nr. L 18, og stort set gælder de samme bemærkninger her. Jeg vil godt tilføje, at Grønland har ønsket at få mere og mere selvbestemmelse. Det er i orden, men der er et men. Jeg var så heldig at besøge Grønland i sommer, og jeg kom til at forstå mere af grønlændernes vanskeligheder. Imidlertid er det min absolutte opfattelse, at så længe vi skal sende et milliardbeløb til Grønland hvert år, er det også